

Günlerdir YouTube üzerinde o hoca senin, bu hoca benim geziyorum. Pek televizyon ilgim olmadığından, muhtemelen okurlara hayli eski gelecek, ama benim daha yeni haberdar olduğum *Cübbeli* kliplerine, Mustafa İslamoğlu'nun cevaplarına, Abdülaziz Bayındır'ın aynı mahiyetteki kayıtlarına bakıyorum, eğleniyorum, hatta iki üç defa Fethullah Hoca ve adını hatırlamadığım bazı adamların kliplerine de baktım.

YouTube ben görmeyeli hayli değişmiş.

Kedili video seyretmekten iyidir tabi. Kendilerine atfettikleri önemi, *falanca hadis uydurmadır, filanca hadise göre amel etmezseniz şöyle böyle olursunuz, fişmekan ayet bunu yalanlar* diye sürüp giden ve kafamda sadece *söyleyenin* yer ettiği ama üzerinden yarım saat sonra bile ne söylediğini hatırlamadığım *sohbetler*.

Değer vermediğim sanılmasın, hepsi çok güzel, çok derin, çok akıllı, hoşsohbet insanlar. *Alim* denebilir gerçi ama o kadarına garanti veremedim şimdi. Alimdirler herhalde ama bunu anlamak için de alim olmak gerektiği ama ben alim olmadığım için sadece hoşsohbet ve hazırcevap olduklarını söylemekle yetineceğim.

Naçizane *iman sahibi* olmanın zamanımızda hayli nadirattan olduğunu, (kendim de dahil) pek çoklarının kendini kandırmayı iman sandığını düşünüyorum. İnsanı falanca puttan çevirip, filanca puta yöneltmeye iman demiyorsak; kendi akı, zekası, kitabı, hocası, cemaati, anlayışı, bilgisi, falanı filanı da dahil olmak üzere bir takım putlara döndürmeye çalışmaya da *imanı anlatmak* diyemeyiz.

Bununla beraber, tabii ki, insanların pek çoğunun ihtiyaç duyduğu, *nasıl yaşamalı?* sorularının cevabı söylediklerinde mevcut. Hepsi kendine göre haklı, sakalım kesersem birine göre haram olur, diğerine göre sünneti terketmek olur ama en azından bir fikir veriyorlar. İnsanlar da zamanımızda, kalbi hangisine yatıyor, hangisini samimi görüyorsa, onları takip etmekte hür. Niyetin samimiye hoca sebil gibi.

Anlam veremediğim, hepsi aynı çarkın suyuyla yıkandığı halde, neden kendilerine bu kadar önem verdikleri... Mübarek *bildiğimiz bu kadardır* demiyor hiçbir, her meselede bir fikir, her meselede bir fetva, *bunu da gidin başkasından okuyun* diyen kimse yok, *en doğru benim* diye başlıyor bütün cümleler; öyle de bitiyor. Falanca kelimenin anlamı falanca sözlükte şu anlamdadır, benim de *kanaatim* bu yönde oluşmuştur, demiyor, *bu böyledir* diyor...

Neticede, değerli hocalarım, hepimiz aynı toprağın ekmeğini yiyoruz, bu kadar çekişmenin, suçlamanın hiçbir manası olmadığını, bir noktadan sonra insanın kendi mantığını, bilgisini, aklını imanının önüne geçirmemesi gerektiğini benden iyi biliyorsunuz. Bu kadar didişmenin, en ufak meseleyi bile hayretengiz bir tavizsizlikle ele almanın bir manası yok... Aynı kıbleye döndüğünüz adamlara karşı azıcık sevgi duyun.

Ha, tabi, o ona müşrik, öteki de buna zındık diyor, mesele hallolmuş oluyor.

Bugün Türkiye’de dini konuda tek bir mesele varsa adı namazdır. Hepimiz biliriz ki diğer tüm meseleler bunun yanında anlamsız kalır ve hemen herkes de namazın ne olduğunu bilir.

Namazı kılın. Namazı kılın. Namazı kılın.

Akabinde de benim için dua edin.